

Forord

Det sies at mannen har tre faser i livet. I den første fasen ser han på damene. Den andre kalles for ved-fasen. Da hogger han ved, stabler og fyrer med ved. Og han snakker om ved. I den siste fasen driver mannen med slektsgranskning. Det går ofte mange år før man begynner å interessere seg for hva foreldre og besteforeldre har vært opptatt av, og hvordan de har levd sine liv. Det er som regel for sent å spørre dem når interessen for slekten dukker opp. Da er de enten døde eller demente. Hvis du da aldri har sett en eller flere av dine nærmeste, kan det lett bli en krevende øvelse.

Preben i denne historien er naturligvis ikke forfatteren, men min far. Det har til tider vært vanskelig å finne stoff om en mann som døde før jeg ble født. Men tilgangen på ei dagbok og brev fra flere familiemedlemmer har gjort det mulig å lage en historie. Ambisjonen er at dette skal engasjere uavhengig av kjennskapet til meg og min familie.

Slektshistorie kan lett bli kjedelig hvis en konsentrerer seg om bare de faktaene som er tilgjengelige. Det vil knapt interessere nærmeste familie. Likevel, dette er et forsøk på å skrive en historie, med de begrensninger og muligheter som ligger i det.

Settepoteter stammer fra en fortelling som blir anvendt i 1933, i hovedpersonens konfirmasjon.

Mens presten taler, kommer Preben til å tenke på en historie fra konfirmasjonsundervisningen. Den handlet om poteter. Hver gang han så en potet, kom han på sognepresten der han satt i kortrappa i den gamle Hedrum kirke.

«Har dere vært med på å sette poteter?» spurte han.

«Ja», svarte konfirmantene.

Alle i jordbrukskommunen Hedrum hadde selvfølgelig vært med på det.

«Har dere vært med på å sette halve poteter?»

«Ja!»

«Har dere høstet halve poteter?»

Nei, det hadde de ikke.

«Sånn er det i Guds rike. Vi legges i jorden ufullkomne. Noen har mistet en finger, andre er uten ben, men alle står opp i fullkommenhet. Rullestoler eksisterer ikke i himmelen.»

Det handler om levd liv og verdenshistorie.

Høyesterettsadvokat Paulus Irgens Odberg, Prebens onkel, bodde i Sandefjord, og filleonkelen lensmann Paulus Irgens fra Venlyst i Brunlanes er opptatt av det urolige Europa.

«Har du merket deg denne østerrikeren Adolf Hitler?» undrer advokaten.

«Ja, den nye rikskansleren i Tyskland. Jeg har merket meg ham, men jeg kan aldri tenke meg at han får til noe av betydning», svarer lensmannen.

«Han ble tysk statsborger så sent som i fjor, og han har en vekst som er å sammenlikne med en middels stor geitebukk.»

«Si ikke det. Små menn kan utrette mye, det vet da du, Paulus. Tenk på den økonomiske og politiske situasjonen landet har vært i etter krigen. Tyskland trenger en frelser. Og her har de en som klarer å få folket med seg. Spørsmålet er bare om det er til det gode. Det er jeg nemlig ikke helt sikker på», sier advokaten og høyremannen.

«Nei, du har kanskje rett», sier lensmannen.

Bortsett fra at begge heter Jens Paulus Irgens, og at advokaten har med etternavnet Odberg, er de svært forskjellige, disse fetterne. Advokaten er en høyreist aristokrat og politisk aktiv. Han er mild, men myndig i sin tale, og han har gode evner til å lytte til sine mot-debattanter. Han er ikke advokat for ingenting. En amatørprofet ville garantert påstå at han en dag vil entre Stortingets talerstol.

De sitter i Hyde Park en sommerdag mens bombene raser.

«Får jeg lov å kysse deg?» spør han.

«Her?» svarer Agnes.

«Nei, på munnen», svarer han.

At en sjømann fra Antarktis inntar London og faller for en flyktning fra Bømlo, er kanskje mer enn en kan forvente. Men her ligger årsaken til at jeg ble til.

1

Hver gang han så en potet

Samtalen rundt festbordet stilner da sognepresten slår på glasset. Han reiser seg og kremter litt før han tar ordet:

«Jeg får si som seg hør og bør på en sånn dag: Velkommen inn i de voksnes rekker!»

Sognepresten vet hva han snakker om. Når skolegangen er over, er det to muligheter: å gå på den høyere skole og bli student, eller å begynne å jobbe for å forsørge seg selv. De fleste gjør som Preben. Bli voksne, forsørger seg selv og begynner å røyke.

Det er selvsagt at sognepresten, Olaf Thormodsæter, er en av gjestene i Prebens konfirmasjon. Riktignok hadde han talt i kirken til alle konfirmantene tidligere på dagen, men her er han en av hedersgjestene. Han hører nærmest til inventaret ved festlige anledninger. Mor Gudrun er nemlig misjonskvinnen på Nanset som tar imot sogneprester og predikanter til fest og til hverdags. Det står alltid en oppredd seng til gjester i det åpne huset på Solhaug. Hun har hjerte for dem som er svake i samfunnet. Men ikke bare dem. Predikantene er det *alltid* rom for. De får god mat hos Gudrun, og de blir fetere og fetere etter hvert som årene går. Man kan nesten se på dem at de har losjert hos formannen i kvinneforeningene til

Santalmisjonen, Indremisjonen og Norsk misjon blant hjemløse, eller *Fantemisjonen*, som hun kaller den.

Preben er derfor vant med å høre soknepresten i Hedrum holde tale. Helt fra han ble døpt, har han fått puste inn både kirkeluft og bedehusluft, med og uten kaffe. Så lenge han gikk i kortbukser, var han halvprofesjonell loddselger på morens kvinneforeninger.

Det er en engasjert prest som taler. Han er svært opptatt av ordet om korset, og det er korset som står i sentrum også denne søndagen. Thormodsæter snakker nå om den gangen da lillebror Kjell ble døpt.

«Vi hadde tegnet ham med korset tegn på hans panne og på hans bryst til vitnesbyrd om at han skulle tro på den korsfestede og oppstandne Herre Jesus Kristus. Etter dåpen hadde vi sagt noen ord til fadderne om at deres oppgave var å holde dette korset blankt. Da hadde du, Preben, etter at dere var kommet hjem, tatt presten på ordet og funnet fram en klut og pusset din lillebror på panna for at korset skulle skinne.»

Alle ler. Preben blir litt flau da han enda en gang får høre denne historien som han synes er litt dum.

Men sognepresten fortsetter:

«Jeg synes dette var fint gjort av deg, Preben. Jeg har lagt merke til at du er svært våken når jeg taler. Du følger med, og det virker som at du har forstått hva det handler om; hva Jesus har gjort for oss, og at han vil at vi skal fortelle det gode budskapet til andre.»

Mens presten taler, kommer Preben til å tenke på en historie fra konfirmasjonsundervisningen. Den handlet om poteter. Hver gang han ser en potet, kommer han til å tenke på sognepresten der han satt i kortrappa i den gamle Hedrum kirke.

Preben. Foto: Privat arkiv.

«Har dere vært med på å sette poteter?» spurte han.

«Ja», svarte konfirmantene. Alle i jordbrukskommunen Hedrum hadde selvfølgelig vært med på det.

«Har dere vært med på å sette halve poteter?»

«Ja!»

«Har dere høstet halve poteter?»

«Nei, det hadde de ikke.»

«Sånn er det i Guds rike. Vi legges i jorden ufullkomne. Noen har mistet en finger, andre er uten ben, men alle står opp i fullkommenhet. Rullestoler eksisterer ikke i himmelen.»

Dette sitter Preben og tenker på, og mister noe av innholdet i prestens tale. Lite vet han om hvordan hans egen kropp skal se ut den dagen han skal legges i kiste.

Preben er nummer fire i søskenflokket og den korteste av guttene. De bærer alle på en sorg i familien etter at lille Kjell i 1923 døde av giktfeber, bare ni måneder gammel. De vet at livet er skjørt, og at det ikke er noen selvfølge at alle får leve til de blir gamle. De vet også at sjømannsyrket kan være krevende. Det var ikke alle som fikk far hjem etter endt tjeneste på havet. Derfor går bønnene til Ham som råder over alt: at Han må holde sin hånd over dem som er ute. Det hører med til barnelærdommen, og Preben legger seg sjelden til å sove uten en samtale med Vårherre.

«Da du ble døpt, Preben», fortsetter Thormodsæter, «ble det sunget et vers som lyder som følger: *Er løpet langt, la dem ei mattes, gråhåret tjener kom i hu! Er løpet kort, la dem ei fattes et rom hvor hjemme selv er DU.* Mine ønsker for deg er at du får et langt og godt liv. At du en gang blir en gråhåret tjener. Din lillebror Kjell ble ikke

det. Men uansett ber jeg om at du får ta vare på skatten. Gjør du det, trenger du ikke frykte noe. Amen.»

Etter dette blir det stille. Ingen klapper. Dette er nemlig ikke underholdning, det er en slags andakt.

Det er en flott høstdag, sola skinner, og den lette brisen gjør at det ikke blir for varmt for gjestene rundt bordet. Men far Jens bryter stillheten, ikke for å holde tale, det gjør han aldri, men han føler behov for å slippe inn litt frisk luft. Det er mange tente levende lys, og sammen med menneskene i stuene på Solhaug gir de mye varme.

Jens er 48 år og registrert som styrmann og gårdeier på ligningskontoret. Det er nok litt drøyt å kalle Solhaug for en bondegård, men de har så de klarer seg. Jens har også etablert en tjeneste som drosjesjåfør når han ikke er ute på hvalfangst. Dessuten har familien, i tillegg til tomte på 10 mål, også noen skogflekker i Hvarnes. De er ikke store nok til å bli rike av, men det blir nok til brensel for å holde familiens stuer varme om vinteren. Naboer og venner har selvsagt oppdagat hans aktiviteter og dermed fått handlet vinterved til en god pris.

Det er Gudrun som har arvet skogen i Hvarnes fra barndoms-hjemmet sitt. Hun fylte 44 år tre dager før sønnens konfirmasjon. Du kan si at en 44-årsdag ikke er noe å feire, men da kjenner du ikke Gudrun. Hun benytter alle anledninger til å feire, selv om det skulle råke til å være konfirmasjon tre dager senere. Jens synes nok at hun bruker mange penger på festlighetene, men han er likevel den som setter mest pris på maten når den kommer på bordet. «Jens er grådig på god mat», har Gudrun kommentert om mannen sin.

De er egentlig tremenninger, Gudrun og Jens. Hun er fra Od-

berg i Hvarnes, mens Jens er Sandefjords-gutt. Både Jens og Gudrun er yngst i sin søskenflokk. Jens var bare tre måneder da moren døde. Selv om Sofie, den eldste søsteren hans, gjorde en stor innsats for lillebroren, fikk han i liten grad oppleve ekte morskjærlighet. Og da han var ni år, mistet Jens far også. Dette påvirket naturlig nok både oppvekst og utvikling. Han kan ofte virke litt hard og brysk, men bak den harde fasaden banker et varmt hjerte. Det er bare så sjelden han gir uttrykk for det. I 1899 mønstret han på en seilskute og fikk snart lære hva det ville si å lystre ordre. Det ble tøffe kår for 14 år gamle Jens.

Reidar er 17 år, han er både eldst og sterkest av de fire brødrene. De er ikke helt sikre på hvem som er den sterkeste av han og faren – for én ting er sikkert, far Jens har kjempekrefter. Alle som håndhilser på ham, får smake jernklypa. I alle fall guttene.

Reidar har to sesonger på hvalfangst bak seg. Nå tar han kjøretimer med faren og er mer enn klar for å ta sertifikat, men han mangler ennå noen måneder til han er 18. Han ser fram til å låne farens A-Ford med muligheter til å kjøre tur med damene. Alene.

Han håper også at han kan jobbe hos Jens som drosjesjåfør en dag. Men uansett får han nok av oppgaver i sommermånedene hos far med de kjempekraftene han har. De kommer til sin rett både på sjøen, på Solhaug og i skogen i Hvarnes. Han er en arbeidskar som faren er meget stolt av.

Det er mange tanker som surrer i hodet til Preben, konfirmanten. Han har gjennomført det han hadde gruet seg mest til, spørsmålene fra presten på kirkegulvet. Men dette hadde gått bra, med

enkle spørsmål for en med bakgrunn fra søndagsskole og bedehus. Hvilken kristen høytid feirer vi i slutten av desember? Det vet jo alle. Og hva feirer vi om våren? Han er da ikke født i går! Men på spørsmålet om hva vi kaller høytiden der Den hellige ånd ble utgytt, var han litt mer usikker på svaret. Han hadde hørt om Den hellige ånd, men forsto ikke riktig ordet *utgytt*. Han tok likevel sjansen på at det var pinse.

Preben tar opp lommeuret fra vesten, det viser ti over tre. Dette var gaven fra foreldrene og beviset på at han er blitt en voksen mann. Han tenker på alle gavene som ligger på gavebordet, og på de pene jentene han så komme pyntet til kirken for anledningen. Han drømmer om å ha en av dem sammen med seg.

Eldste søster på 18, Karin, sparker i svingdøra, og hun og jentene på kjøkkenet kommer inn og henter ut middagstallerkenene og restene av svinestek, poteter og surkål. På veggen henger hele anegalleriet og kikker ned på sine etterkommere med alvorlige blikk. Du skulle se litt sur ut når du ble fotografert, hvis ikke ble du ikke tatt alvorlig. Men farfar Bertel Johan og farmor Caroline døde for mange år siden, og får dermed tåle at de som sitter rundt bordene, ler og fjaser litt.

Mor Gudrun tar ordet mens gjestene venter på desserten, husets spesialitet, «Kan-ke-la-være». Den består av eggedosis med gelatin i bunnen, et lag med jordbærsyltetøy og godt med stivpisket krem på toppen. Gudrun slår i glasset og forteller noen historier om konfirmanten fra hverdagslivet på Solhaug.

«Preben syntes det var stor stas da vi fikk tullene.»

Å nei, nå kommer de historiene igjen, tenker han.

«Hver gang han så noen som var ute og trillet en barnevogn,

sprang han bort og kikket ned i vogna. Har du bare ei tulle i vogna di, du da? Vi har to, vi!»

Alle ler høyt og lenge, selv om de fleste har hørt historien mange ganger før.

Gudrun fortsetter: «En gang vi var på besøk hos onkel Alf og tante Maren, ble Preben spurt om hvem de to tullene lignet på. Da kom svaret ganske kontant: – Randa ligner mor, mens Helene ligner våre folk.»

Desserten blir satt fram, og konfirmanten og gjestene forsyner seg. Praten roer seg, og etter hvert blir det helt stille. Bare en skje eller to gir lyd når de kommer borti dessertskålene. Nytelsespause.

Måltidet blir avsluttet som det begynte: med sang. Nå er det tid for takkeverset. Det er Gud som er den gode giver av alt godt. Det er Han som gir oss helse, mat og klær. Han skal ha takken og æren.

*For mat og drikke her Du gav,
For din velsignelse derav
For daglig brød fra Faderhånd
Lær oss å takke ved din Ånd.*

På kjøkkenet står vinduene på vidt gap. Vedkomfyren som hadde kookt og varmet mat til 42 gjester og vann til oppvasken, hadde gitt en romtemperatur som var ubeskrivelig. Karin er sjefen på kjøkkenet denne dagen slik at vertinnen kan være sammen med gjestene. En datter som tar tak i de praktiske gjøremål som Karin gjør, er en uvurderlig gave for en familie.

Den rollen inntar Karin til fulle. Hun er mors hjelper, og da tvillingene kom seks år tidligere, stilte Karin opp og stelte en av

dem før hun gikk på skolen. Hun er et arbeidsjern og tar like gjerne på seg kjeledress for å hyppe poteter.

Reidar, Laurentz og Bertel hjelper til med å rydde middagsbordet. Det vil si, de bærer ikke ut fat og tallerkener, det er damenes oppgave, men de flytter på bordene og stolene slik at det ligger godt til rette for servering av kaffe og kaker litt senere. Laurentz er nå 15 og går på middelskolen i Larvik. Som treåring hadde han også hatt giktfeber, og følgelig et dårligere hjerte. Derfor passer det godt for ham å gå videre på middelskolen framfor å slite som byssegutt eller messegutt i Sydishavet.

Bertel er 12, og det er allerede lett å se at han etter alle solemerker vil bli den lengste i søskenflokket. Alt nå er han litt høyere en konfirmanten.

Gjestene finner veien ut i hagen, som er pyntet og ryddet. Tvillingene, eller «Tullene» som familien gjerne kaller dem, Helene og Randa, har ikke begynt på skolen ennå, og Preben elsker å leke og herje med dem. Og de elsker det også. De som først springer av seg kaloriene etter middagen, er derfor ikke overraskende konfirmanten og småsøstrene hans.

Når brødrene er ferdige med å rydde inne, blir det rom for litt forsiktig fotballsparking på plenen. De stiller jo ikke i sportsantrekk denne dagen, derfor blir det forsiktig – i alle fall før vinneskallene settes i funksjon. Herrene får med seg en sigar, og alle får mulighet til å snakke med dem de har lyst til å utveksle nyheter med.

Høyesterettsadvokat Paulus Irgens Odberg, Gudruns bror, bor i Sandefjord. Både han og fetteren, lensmann Paulus Irgens fra Venlyst i Brunlanes, er opptatt av det urolige Europa.

«Har du merket deg denne østerrikeren Adolf Hitler?» undrer advokaten.

«Ja, den nye rikskansleren i Tyskland. Jeg har merket meg ham, men jeg kan aldri tenke meg at han får til noe av betydning», svarer lensmannen.

«Han ble tysk statsborger så sent som i fjor, og han har en vekst som er å sammenlikne med en middels stor geitebukk.»

«Si ikke det. Små menn kan utrette mye, det vet da du, Paulus. Tenk på den økonomiske og politiske situasjonen landet har vært i etter krigen. Tyskland trenger en frelser. Og her har de en som klarer å få folket med seg. Spørsmålet er bare om det er til det gode. Det er jeg nemlig ikke helt sikker på», sier advokaten.

«Nei, du har kanskje rett», sier lensmannen.

Bortsett fra at begge heter Jens Paulus Irgens, og at advokaten har med etternavnet Odberg, er de svært forskjellige, disse fetterne. Advokaten er en høyreist aristokrat og politisk aktiv for partiet Høyre. Han er mild, men myndig i sin tale, og har gode evner til å lytte til sine mot-debattanter. Han er ikke advokat for ingenting. En amatørprofet ville garantert påstå at han en dag vil entre Stortingets talerstol.

Lensmannen i Brunlanes er en liten og sped skikkelse, men når han åpner munnen, kan hans dype, mandige røst høres på lang avstand. Det er to myndige herrer som vandrer mellom frukttrærne på Solhaug og diskuterer storpolitikk denne søndagen.

Onkel Holm, den fromme bedehusmannen som er svogeren til Gudrun, er opptatt av det nye norske partiet som ble stiftet tidligere dette året, Kristelig Folkeparti. Han deler sine tanker og forventninger med nabo og møbelsnekker Bernhard Hansen.

«Men det er jo enda et politisk parti som ble stiftet i år», sier Bernhard. «Nasjonal samling.» Han er bekymret over det gryende hatet mot jødene som er i ferd med å komme til overflaten.

Guttene begynner å bli svette etter fotballsparkingen på plenen som ligger nærmest lekestua under de høye almetrærne, og Bertel har fått grønske på den nye buksa si. Det er best å gi seg før det går helt galt med penklærne. De lar ballen ligge, finner dressjakkene og går bort til gjestene. Preben finner lillesøster Helene sammen med Ragnhild Irgens borte ved morelltreet. Ingen har så gode, gule moreller som de har på Solhaug. Nå er de modne, faste og store.

«Hva skal du gjøre nå?» spør Ragnhild og ser på konfirmanten. Det er ikke like lett for alle å finne arbeid for tiden, da det er stor arbeidsløshet i landet.

«Jeg skal på hvalfangst, men det blir ikke før neste høst. Er ikke fjorten år ennå, vet du. Men jeg kommer til å jobbe her hjemme, og så får jeg se hva jeg kan få ellers.»

Fetteren til Jens, styrmann Bjarne Gleditsch, lar seg friste av morelltreet og putter et par store moreller i munnen, tygger og svelger før han spytter ut steinene. Han vil også vite hva Preben tenker om framtiden. De tre Vestfoldbyene Tønsberg, Sandefjord og Larvik har mange sjøfolk blant sine skatteyttere. Larvik må finne seg i å være den minste i så måte. Det er ikke lett å få seg arbeid på land, men det er mulig å få hyre hvis du er konfirmert, har fylt fjorten og får lov hjemme. Og det er som Einar har trodd. Preben vil gå i sin fars og brors fotspor. Han har et forbilde og et farsbilde han er stolt av. Alle gjestene vet hva det innebærer å ta rev i seilene. De har mer enn en gang hørt om hva som skjer når seilene skal settes,

brases og beslås. Og de kjenner til den gangen da Jens måtte gå helt ut på råa i stormen og fikk halve kroppen i vannet, før han i neste omgang ble kastet opp i skyene da han skulle sette rev. Alle har selvsagt hørt om da Jens klatret til toppen på den høyeste masta på fullriggeren. Han hadde lagt seg på magen oppå kula, svinget seg rundt og sluppet taket.

Det var mens skuta lå i havn, naturligvis. Ja, visst!

Nå er seilskutenes storhetstid historie. Dampen har overtatt, i alle fall under storviltjakten i Sydishavet. Selv om dieselmotorene har kommet, er det ikke aktuelt å bruke dem på hvalfangst. De bråker for mye og skremmer byttet. Dampen er mer stillegående.

Nå har begge Paulusene sluttet seg til morelltreet og får høre litt om Prebens planer.

«Skal du ut sammen med far på ‘Thorshammer’, kanskje, eller blir det ‘NT Nielsen-Alonso’ med Reidar?» undrer lensmannen.

«Jeg håper å få hyre hos Melsom & Melsom.»

«Vet du at vår onkel Alf, Alf Lunde på ‘Venlyst’, er en god venn av rederen, Magnus Melsom?»

«Nei, det visste jeg ikke. Men jeg vet at han er skipsreder.»

«Han skal ha hjulpet Melsom under etableringen av Globus og Polaris», opplyser lensmannen.

«Så bra!»

Det blir en lang og god pause i programmet. Gjestene snakker med dem de vil. Det viktigste i et selskap er pausene, mener vertskapet. Det har vært mye stillesitting denne dagen. Først i den gamle steinkirken fra 1100-tallet. Så tok middagen like lang tid. Og med så mye god mat ville det være underlig om ikke naturen melder sitt behov. Til det er Solhaug utstyrt med to utedoer med til sammen

fire seter. Kjenner gjestene hverandre godt nok og samtidig ikke er altfor sjenerte, kan et ettermiddagsbesøk i uthuset bli svært effektivt.

Klokka nærmer seg sju, og det lukter kaffe. I stuene er det et stort kakebord med altfor mange fristelser. Knappt noen har mage til å smake på alt, så det gjelder å finne ut hva som smaker best, og konsentrere seg om det. Det er fest, og det er konfirmasjon. Den fjerde i rekken. Nå gjenstår bare to. Bertels og tullenes.

Lenmannen i Brunlanes er dyktig festtaler, og en festtaler er god til å fortelle historier. Han benytter anledningen til å gratulere konfirmanten med dagen og ønsker ham alt godt for framtiden. Men en god tale kan gjerne inneholde en historie som er myntet på en av de tilstedeværende gjestene, og nå er det sogneprest Thormodsæter som får unngjelde. Lenmannen stiller seg nærmere sognepresten og hever røsten så den tunghørte presten kan høre.

«Vi har en sogneprest i Brunlanes som er god venn med den tilstedeværende Thormodsæter, nemlig Halvdan Riiser. Han fortalte meg en historie fra en gang Thormodsæter skulle tale i gamle Berg kirke. Jeg mener ikke å fornærme, men det er jo en kjent sak at hørselen ikke er som den var, kjære sogneprest.» Thormodsæter, som også er døveprest, nikker. «Riiser skulle lede denne kveldsgudstjenesten og spurte Thormodsæter om det passet å synge *Gladelig vil vi Halleluja kvede* etter hans tale? Hvorpå Thormodsæter svarte: ‘Hva?’ Riiser gjentok spørsmålet og ropte det inn i øret hans. ‘Passer det å synge *Gladelig vil vi Halleluja kvede* etter din tale?’ ‘Ja, naturligvis. Halleluja passer bestandig’, svarte Thormodsæter.»

Det er blitt skumringstid. Tid for hjemreise før mørket faller på en fin høstdag. Noen har ankommet i hest og kjerre og kler godt på seg i den sene septemberkvelden. Onkel Holm og Bernhard har en kort spasertur ned til sine hjem i Greveveien, mens andre kjører bil. Høyesterettsadvokaten, for eksempel. Han kjører i sin nye Buick 1933-modell med god plass til passasjerer.

Preben takker alle gjestene for at de kom, og for gavene han har fått. Han er glad i slekten sin, som er ganske stor. Og Solhaug, der han har fått vokse opp, er et flott sted. Om kort tid skal han forlate dette hjemmet for en god stund.